

Do dne a do roka

Jaromír Nohavica

Byla hluboká noc,
venku cizí pes vyl
a já u okna stál a pil.
Zřel jsem jen jeho stín,
měl rozplizlý tvar
a vypadal jak Lomikar.

Do dne a do roka za zvuků baroka se rodí rokoko,
do nocí hledíme a vlastně nevíme,
zda je to opravdu a nebo jenom tak na oko.
Do dne a do roka za zvuků rokoka se rodí secese,
do nocí hledíme, všichni tam musíme, ale nechce se.

Chtěl jsem okřiknout jej,
myslím psa v oné tmě,
ale neměl jsem slov, jimiž to lze.
Vzal jsem do ruky kolt,
jenž v mé komodě byl
a na černý stín jsem namířil.

Do dne a do roka...

Ruka chvěla se mi,
neboť z krbu šel mráz,
pak se na vteřinu zastavil čas.
Tmě se zježila srst,
já ucítil strach,
kdo má na spoušti prst je vrah.

Do dne a do roka...

Výstřel protrhl tmu,
jako rybářům síť,
jako sudičce řeč a niť.
Té noci špatně jsem spal
v záři voskových svic,
ráno tam, co byl plot, nebylo nic.

Do dne a do roka...